

DECUBBER, Marcel (Louise-Marie-bij-Ronse 2 juni 1913 – Aalst 14 mei 1991).

Ging als telg van een daensistisch landbouwersgezin in 1925 naar het Collège Saint-Antoine de Padoue in Ronse, waar hij vanwege zijn gebrekkig Frans niet naar de eerste Latijnse klas mocht. Zijn Vlaamsgezinde vorming kreeg Decubber in het **Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond** (AKVS) en door contacten met **Flor Grammens**, **Maurits Ponette** en **Kamiel van Caeneghem**. De activiteiten van de Association catholique de la Jeunesse belge in Ronse sterkten hem in zijn **flamingantisch engagement**. Als retoricastudent dweepte hij met het communisme. Tegen de wil van zijn vader koos hij voor het priesterschap. Na twee jaar filosofie in Sint-Niklaas volgde hij van 1934 tot 1938 theologie in Gent. Hier kwam hij via Jef Sterck in contact met **Constant de Vos**, die als een van de Zeven Puriteinen het verschrompelende **Algemeen Katholiek Dietsch Studentenverbond** en **Dietsch Jeugdverbond** steunde. Zijn pastoraal werk als onderpastoor in Vlierzele (1938-1945) en Mere (1945-1960), en als pastoor in Iddergem (1960-1965) en de Heilig Hartparochie in Aalst (1965-1975) was gekenmerkt door een grote inzet voor katholiek-flamingantisch vormingswerk voor jongeren en volwassenen. Zo richtte hij in Vlierzele al in 1938 een parochieraad, een sociale school en een chirobeweging op. Belangrijk was in 1952 zijn initiatief om in Mere verschillende jongerenverenigingen in één groep samen te brengen onder de naam **Jong-Davidsfonds**. Na de erkenning ervan door het hoofdbestuur van het Davidsfonds in 1956 legde Decubber samen met Davidsfonds-hoofdsecretaris **Eduard Amter** de grondslag voor een gemengde jongerenwerking in het hele Vlaamse land. Hij beschouwde het Jong-Davidsfonds als een meer eigentijdse vormgeving van de vroegere AKVS-ideal en schoeide de werkers op traditioneel katholieke en flamingantische leest. Het verbod van het episcopaat in 1957 interpreteerde Decubber als een reactie op de Vlaamsgezindheid van het Jong-Davidsfonds. Hij zetelde tot 1967 in het nationaal

bestuur ervan. In de jaren 1980 werd hij een vurig lid van de oud-AKVS'ers en trok met ontroering parallellen tussen de bisschoppelijke veroordeling van het AKVS in de jaren 1920 en 1930 en die van het Jong-Davidsfonds in de jaren 1950.

LITERATUUR: K. Brysbaert, *Van Vlaams en katholiek naar maatschappijkritisch. De geschiedenis van het jong-Davidsfonds 1952-1973*, 1989.

LOUIS VOS, KARLIEN BRYSBAERT EN DIRK PODEVIJN